

«Du er lege, er du ikke?»

LEGELIVET

KARL O. NAKKEN

E-post: karln@ous-hf.no

Karl O. Nakken er dr.med., nevrolog og pensjonert overlege. Han var i mange år medisinsk ansvarlig ved Spesialsykehuset for epilepsi i Sandvika.

De fleste kolleger har opplevd det. Å komme til et selskap med mange gjester du ikke kjenner, og så bli sittende til bords med en som åpner samtalen med: «Du er lege, er du ikke?»

Foto: privat

Her følger et kort referat fra et middagsselskap jeg deltok i for en tid siden.

Hun: – Med årene har jeg gjort meg noen erfaringer med legestanden. La meg si det med en gang; jeg er ikke imponert.

Jeg: – Nei vel?

Hun: – I mange år har jeg hatt helseproblemer. Jeg har måttet skifte fastlege flere ganger, og jeg skal forklare hvorfor. En av fastlegene brydde seg ikke en døyt om hva jeg fortalte. Under konsultasjonen skrev hun ut resept på et annet menneske. Hva byr du meg? I det hun nærmest dyttet meg ut gjennom døra, antydet hun at jeg med fordel kunne gå ned i vekt. Overvektig, jeg? Så hun ikke at jeg bare har en litt tung beinbygning?

Jeg: – Nå får vi visst forretten, en rekecocktail.

Hun: – Gamle reker blandet med giftig majones tåler jeg ikke. Da får jeg pustevansker.

Jeg: – Jeg kan ta forretten din.

Hun: – Jeg har lenge slitt med svelgevansker. Av en fastlege, en ordentlig fusentast, fikk jeg noen reseptfrie halstabletter. Jeg forklarte at ondet nok var alvorligere enn som så, og at det satt dypere. Med dårlig skjult latter sa legen at da fikk jeg prøve noen stikkpiller. Hva gir du meg?

Jeg: – Tja.

Hun: – Jeg har også en grusom hodepine. Særlig i bakhodet. Nei forresten, mest i tinningen.

Og i pannen. Fastlegen jeg hadde på den tiden, henviste meg til en nevrolog. Før jeg kom til nevrologen skrev jeg en liste over alle plagene mine. Listen ga nevrologen en god dag i. Han var en mister *know-it-all*, en arrogant besserwisser med jernkors og ekeløv. Han begynte å kile meg under beina til tross for at jeg presiserte at det var hodet jeg hadde vondt i. Han ville dessuten ha en undersøkelse av meg som han kalte EEG. Med den kunne man måle strømstyrken i hjernen. Jeg ville vite om min dårlige hukommelse kanskje skyldtes svakstrøm i hjernen. Tenk, han nedverdiget seg ikke en gang til å svare meg. Hva synes du?

Jeg: – Jo, jo.

Hun: – Ved siden av kronisk slapphet har jeg store søvnvansker. Gjennom årene har jeg derfor samlet på artikler om søvn som jeg har klippet ut fra ukeblader. Artikkene har jeg samlet i en perm. Da jeg oppsøkte fastlegen, brydde hun seg katten i permen min. Hun snakket med forakt i stemmen om ukebladlitteratur, til tross for at jeg fortalte at jeg har en søster som skriver i et ukeblad og at hun er svært dyktig. Legen presterte å si at hardt arbeid og ren samvittighet var en god sovepute. Jeg spurte om hun dermed antydte at jeg var en latsabb med dårlig samvittighet? Hun gadd ikke en gang svare meg. Hva mener du?

Jeg (mumlende): – Vel, dersom det ryker av hovedretten nå, må det være frostrøyk.

Hun: – Hva sa du? Jeg har dessuten sykdomsangst. Fortalte jeg om den gangen fastlegen henviste meg til en psykiater? Det var en pussig figur. En lavpannet dilettant. Under konsultasjonen virket han helt åndsfraværende. Jeg mistenkte ham for å sitte og tenke på den kommende sommerferien. Da timen var over, sa han at jeg endelig ikke måtte glemme det han hadde sagt meg. Det eneste jeg kan huske han sa, var «hm». Hva synes du?

Jeg: – Hm.

Hun: – En gang oppsøkte jeg en eldre lege som jeg tenkte måtte være dyktig fordi han hadde lang erfaring. Han viste seg å være en grinete, atal og snarsint type som var gått lei av pasienter. Etter at jeg så vidt hadde begynt å fortelle om plagene mine, avbrøt han meg bryskt og sa jeg nok var litt av en hypokonder. Hypokonder? Jeg? Som flere ganger har vært på gravens rand? Idet han skyflet meg ut av kontoret ga han meg en resept på noen piller jeg kunne ta i påvente av alderdommen. Hva gir du meg?

Jeg: – Vel.

Hun: – Jeg har lenge slitt med ryggplager. En av kollegene dine, hun skulle være særlig flink med rygg sykdommer, snakket så fort at jeg ikke fikk sagt et ord.

Jeg (mumlende): – Ja, hos enkelte mennesker går kjeften raskere enn ei lemen rumpe.

Hun: – Hva sa du? Legen sa jeg måtte slutte med ryggkorsett umiddelbart. Jeg fikk ikke frem at jeg hadde lagt vekk korsettet for seks år siden. Hun mente jeg måtte sove på et hardt underlag, og at jeg burde skaffe meg en finerplate. Hun presiserte at platen måtte plasseres under madrassen, ikke under sengen. Trodde hun jeg var komplett idiot? Hva synes du?

Jeg: – Ja, jo.

Hun: – Jeg har også lett for å få magekatarr. Det svir, verker, bobler og freser i magen, og avføringen blir som sjokoladesaus.

Jeg: – Her kommer desserten. Sjokolademousse. Jeg tror jeg står over.